

জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ জীৱনত সুখ আৰু শান্তিৰ আধাৰ হয়

গীত :- আজি আন্ধাৰত আমি মানৱ, আজ অঁধৈ মে হৈ ইমান।

ওম শান্তি। গীতত শুনিলো আমি মানৱ অন্ধকাৰত আছো। আজিতো দুনিয়াৰ মানুহে ভাৱে যে আমি বহুত পোহৰত আছো, ইমান প্ৰকাশ হৈছে। চন্দ্ৰলৈ যাব পাৰো, আকাশ, তৰাত ফুৰিব পাৰো। আজিৰ মানৱে কি কৰিব নোৱাৰে। এই সকলো কথা মানুহে চাই ভাৱে যে বহুত পোহৰ আজি গল। কিন্তু আকৌ গানত কয় আমি আন্ধাৰত আছোঁ। তেন্তে সেই আন্ধাৰ কি কথাৰ হয়? যেতিয়া ইমান অনুসন্ধান কৰি আছে, চন্দ্ৰলৈ তৰা গণলৈ যোৱাৰ সাহস দেখুৱাইছে! এই সকলো থকা স্বত্তেও যি বস্তু জীৱনত লাগে, যি জীৱন সুখ আৰু শান্তিৰে সম্পূৰ্ণ হব লাগে সেয়া নাই। তাতো মানুহ উচ্চতালৈ যোৱা নাই নহয়। জীৱন সুখ শান্তিৰ সলনি আৰুহে দুখ অশান্তি বাঢ়ি গৈছে সেয়ে ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে মনুষ্যক যি লাগে তাতে তললৈ নামি গৈছে, তাৰ আন্ধাৰতে আছে। এতিয়া চোৱা বহি এই ফালে চাই, সেই ফালে কথা পাতে, দূৰদৰ্শন, ৰেডিও এই সকলো বস্তু আছে কিন্তু তথাপিও জীৱনৰ যি সুখ আৰু শান্তি সেই বস্তু নাথাকিল নহয়। তাৰেই অন্ধকাৰ হৈছে সেয়ে কয় আজি মানৱ অন্ধকাৰত আছে। আজি চোৱা বেমাৰৰ কাৰণে কিমান চিকিৎসা, কিমান দৰৱ আদি থাকে কিন্তু ৰোগীতো বাঢ়ি গৈ আছে, সেয়েহে আমাৰ কাৰণে দুখ অশান্তি বাঢ়িয়েই গৈ আছে, সেয়ে মাতে এতিয়া তুমি আহাঁ, কাক মাতে। ইয়াৰ বাবে কোনো মানুহক নামাতে, পৰমাত্মাক মাতে। মানুহৰ ওচৰত দিবলৈ একো নাই। যেতিয়া কয় আমি সকলো মানুহ হয় তেন্তে তাত সাধু সন্ত মহাত্মা আদি সকলো আহি গল। যাৰ কাৰণে ভাৱে তেওঁ আমাক পাৰ কৰিব, এতিয়া তেওঁও মানুহেই হয় আৰু সকলো মানুহ অন্ধকাৰত আছে, সেয়ে যি বস্তু আমাক লাগে, তাক প্ৰাপ্ত কৰিব পৰা নাই। আকৌ পৰমাত্মাক মাতে আৰু গীতো গায় যে অন্ধৰ লাঠী তুমি হয়। কিন্তু অন্ধ কিহৰ? এনেতো নহয় যে চাবলৈ চকু নাই, এই পদাৰ্থ আৰু সকলো কথা চাবলৈ নেত্ৰ যদিও আছে কিন্তু সেই নেত্ৰ নাই যাক জ্ঞানৰ নেত্ৰ বুলি কোৱা হয়। এয়ে নেত্ৰ অথবা জ্ঞান নাই যে জীৱনত পূৰ্ণ সুখ আৰু শান্তি কেনেকৈ আহিব? কিন্তু সেই জ্ঞান নেত্ৰ ইয়াত ওলাই নাহে, এই যে চিত্ৰকাৰ সকলে দেৱতাসকলৰ চিত্ৰত তৃতীয় নেত্ৰ দেখুৱায় ইয়াৰ পৰা বহুতে ভাবে যে হয়তো কেতিয়াবা তিনিটা চকু থকা কোনোবা মানুহ আছিল, কিন্তু এনে তিনি চকু থকা মানুহতো নাথাকে। এই সকলো চিত্ৰত যি অলংকাৰ আছে ইয়াৰো অৰ্থ বুজিব লাগে। কেতিয়াও তিনি চকুৰা মানুহ নাথাকে, দেৱতাই হওঁক লাগে আন কোনোৱেই হওঁক। মনুষ্যই দেৱতা হয় আৰু মনুষ্যই অসুৰ হয়। সেয়া হ'ল মনুষ্যৰ গুণ/বিশেষত্ব, বাকী এনেকুৱা নহয় যে কোনো মানুহৰ শৰীৰ গঠন সলনি কৰি দিয়ে যাৰ দ্বাৰা কাৰোবাৰ চাৰি ভূজা আহি যায় নতুবা তিনি চকু আহি যায়। নতুবা কোনোবা অসুৰ হয় তেন্তে তেওঁত আৰু কিবা গঠনৰ পাৰ্থক্য দেখা যাব। যেতিয়া মনুষ্য _____ disqualified (অযোগ্য) হয় তেওঁক কোৱা যাব অসুৰ আৰু অৰ্হতাৰ (qualifications) যেতিয়া সৰ্বগুণ সম্পন্ন, ৫ কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হয় _____ তেওঁ দেৱতা হয়, বাকী শৰীৰৰ গঠনত এইবোৰ পাৰ্থক্য নাহে, তেওঁলোকৰ অৰ্হতাৰ নিশ্চয় পাৰ্থক্য দেখা যাব, যাক পবিত্ৰ অপবিত্ৰ কোৱা বা গুণ অবগুণ সম্পন্ন কোৱা বা ভ্ৰষ্টাচাৰ শ্ৰেষ্ঠাচাৰ কোৱা। এই সকলো - আমাৰ আচৰণৰ ওপৰত হয়। চাৰি ভূজাৰো অৰ্থ কি হয় - দুই ভূজা নাৰীৰ, দুই ভূজা নৰৰ। নৰ নাৰায়ণ যেতিয়া পবিত্ৰ হয় তেতিয়া চতুৰ্ভূজৰ ডবল মুকুট ৰাজ্যৰ প্ৰতীক দেখুৱায়। এনেকুৱা ৰাজত্ব যেতিয়া আছিল। সেই ৰাজত্বত সকলো নৰ নাৰী সুখী আছিল তাক চতুৰ্ভূজৰ ৰূপত দেখুওৱা হৈছে আৰু ৰাৱণক 10 শিৰ থকা দেখুৱা হয়, ইয়াকো অৰ্থ আছে। 10টা শিৰৰ কোনো মানুহ নাথাকে। এয়াও এক বিকাৰৰ প্ৰতীক, যেতিয়া অপবিত্ৰতা প্ৰবৃত্তি তেতিয়া 5 বিকাৰ স্ত্ৰী আৰু 5 বিকাৰ পুৰুষৰ মিলাই 10 শিৰ দেখুৱায়। এই নৰ নাৰী যেতিয়া অপবিত্ৰ হয় তেতিয়া সংসাৰ এনেকুৱা দুখী হয় আৰু নৰ নাৰী পবিত্ৰ হয় তেতিয়া সংসাৰ সুখী হয়। যেতিয়া মানুহ পবিত্ৰ হয় স্বাভিক ভাৱে স্বাস্থ্য ৰান হয় আৰু তেওঁলোকৰ গঠন ৰূপ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য আদিত পাৰ্থক্য হব পাৰে কিন্তু বাকী এনে নহয় যে তেওঁলোকৰ তিনিটা চকু আৰু দহটা শিৰৰ গঠন হব।

পিতাই কয় চোৱা, এয়া জ্ঞানৰ নেত্ৰ হয়। এই জ্ঞানৰ নেত্ৰৰ পৰাই সদায় সুখ শান্তিৰ প্ৰাপ্তি হব পাৰে। ইয়াতটো সকলো মানুহে বিচাৰি বিচাৰী ভাগৰি গল, যিমান বিচাৰি আছে সিমান আৰুহে দুখ অশান্তি বাঢ়ি গৈ আছে। চোৱা সন্ধানতো সুখৰ কাৰণে কৰে কিন্তু তথাপিও তেওঁলোকৰ দ্বাৰা সেই বস্তুৱেই বাঢ়ি গৈ আছে যি আৰুহে দুখ দিব। এতিয়া এই বোমা আদি কি কি বস্তু ওলাইছে। নহলেতো এই বিজ্ঞানেই যদি ভালদৰে কামত লগোৱা যায় তেন্তে বহুত বস্তুৰ পৰা সুখ পাব পৰা যায়।

কিন্তু বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি হৈ যায় নহয়, সেয়ে সেই বুদ্ধিৰে কামেই ওলোটাই কৰে, দুনীয়াৰ নাশৰ কথাই ভাৱে, সেয়ে কোৱা হয় বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। বিপৰীত বুদ্ধি কৰ পৰা আহে? পৰমাত্মাৰ পৰা। এতিয়া কাৰোৱে প্ৰীত পৰমাত্মাৰ প্ৰতি নাই। মায়াৰ প্ৰতিয়েই সকলোৰে প্ৰীত হৈ গৈছে।

কোনোৱে আকৌ ভাৱে যে আমি এই চকুৰে যি দেখো এই সকলোবোৰ মায়া হয়, এই শৰীৰটোও মায়া হয়, এই সংসাৰ খনো মায়া হয়, এই ধন সম্পত্তিও মায়া হয় কিন্তু মায়া ইয়াক নকয়। ধন সম্পত্তিতো দেৱতাৰ লগতো আছিল। শৰীৰতো দেৱতাৰো আছিল আৰু সংসাৰতো দেৱতাও আছিল, তেন্তে সেয়া মায়া আছিল নেকি? মায়া কোৱা হয় ৫ বিকাৰক। বিকাৰেই মায়া হয় আৰু এই মায়ায়েই দুখ দিয়ে, বাকী ধন-সম্পত্তি কোনো দুখ দিয়া বস্তু নহয়। সম্পত্তিতো সুখৰ সাধন হয়, কিন্তু এই সম্পত্তিকো অপবিত্ৰ কোনে বনালে? ৫ বিকাৰে (মায়ায়ে)। মায়াৰূপী বিকাৰৰ কাৰণেই প্ৰত্যেক বস্তুয়েই দুখৰ কাৰণ হৈ গ'ল। এতিয়া ধনৰ পৰাও দুখ, শৰীৰৰ পৰাও দুখ, প্ৰত্যেক বস্তুৰ পৰা এতিয়া দুখ প্ৰাপ্ত হৈ আছে কিয়নো প্ৰত্যেক বস্তুত এতিয়া মায়াৰ প্ৰৱেশ হৈ গল, সেয়ে পিতাই কয় যে এতিয়া এই মায়াক আতৰোৱা তেতিয়া আকৌ তোমালোকে এই শৰীৰৰ পৰা, সম্পত্তিৰ পৰা আৰু সংসাৰৰ পৰা সদায় সুখ পাবা, যি দৰে দেৱতা সকলৰ আছিল।

গতিকে মায়াৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা মানে এনে নহয় যে শৰীৰৰ পৰা ওলাই যাব লাগিব নাইবা আমি সংসাৰলৈয়ে নাহিম, এনেকৈয়ো বহুতে ভাবে যে সংসাৰেই মায়া হয় নহ'বা কৈ দিয়ে যে জগত মিছা হয় কিন্তু জগত মিছা নহয়, জগততো অনাদি হয়, ইয়াক মিছা বনোৱা হৈছে। বিকাৰৰ কাৰণে মনুষ্য দুখী হৈছে। এতিয়া এই সংসাৰক পৱিত্ৰ বনাব লাগিব। এই সংসাৰ পৱিত্ৰ নাছিল, এই পৱিত্ৰ সংসাৰত দেৱতা বাস কৰিছিল, তেওঁলোকে এই সংসাৰত মানুহ আছিল। দেৱতা সকলৰ দুনিয়া ওপৰত নাথাকে। আমি মনুষ্যই যেতিয়া দেৱতা নাছিলোঁ তেতিয়া সেই সঁসাৰত স্বৰ্গ অথবা হেভেন বুলি কোৱা হৈছিল। আমি মনুষ্যই স্বৰ্গবাসী আছিলোঁ মানে সেই সময় স্বৰ্গৰ আছিল। আৰু আমাৰ প্ৰজন্মও স্বৰ্গত চলিছিল, এই সকলো কথা বুজি লৈ এতিয়া মায়াক নোহোৱা কৰিব লাগে মানে বিকাৰক জয় কৰিব লাগে কিয়নো এই ধনো এতিয়া বিকাৰী কৰ্মৰ হিচাপ হোৱাৰ বাবেতাৰ পৰাও দুখ হয়, শৰীৰো বিকাৰী খাটাৰ (বহীৰ) হোৱাৰ বাবে তাত ৰোগ, অকাল মৃত্যু হৈ থাকে যাৰ পৰা দুখ পোৱা যায় নহ'লে আমাৰ শৰীৰত কেতিয়াও ৰোগ নাছিল, কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহৈছিল কিয়নো পৱিত্ৰতা (নিৰ্বিকাৰী) বলেৰে নিৰ্মিত/গঠিত আছিল, সেয়ে ইয়াত দুখ আছিল। এতিয়া এই দুখৰ পৰা ওলাবলৈ আৰু সংসাৰক সুখী বনাবলৈ তেওঁক (পৰমাত্মাক) মতা হয়। এতিয়া চোৱা পিতাই আমাক জ্ঞানৰ নেত্ৰ দি আছে, তাক বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে। এই জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ আমি ব্ৰাহ্মণ সকলৰ ওচৰতে আছে, দেৱতাসকলৰ লগত নাই। প্ৰথমে আমি শূদ্ৰ আছিলোঁ, শূদ্ৰ মানে বিকাৰী, এতিয়া বিকাৰীৰ পৰা পৱিত্ৰতাৰ পথত নিজৰ ভৰিৰ খোজ দিছোঁ, সেয়ে আমি ব্ৰাহ্মণ হৈ গ'লো। ব্ৰাহ্মণৰহে তৃতীয় নেত্ৰ আছে, দেৱতা হ'লে আকৌ প্ৰালব্ধ আছে, দেৱতাসকল আকৌ জ্ঞান নেত্ৰৰ প্ৰয়োজন নাই সেইকাৰণে যিবোৰ অলংকাৰ আছে শংখ, চক্ৰ, গদা, পদ্ম আদি এই সকলো আমাৰ ব্ৰাহ্মণৰ হয়, দেৱতাসকলৰ নহয়।

এই শংখও জ্ঞানৰ হয়। কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত তেওঁলোকে স্থূল বস্তু ৰাখি দিলে। গদা মানে পাঁচ বিকাৰৰ ওপৰত আমি বিজয়ী পালো। পৰিক্ৰমা হল চাৰিযুগৰ। প্ৰথমে আমি দেৱতা আছিলোঁ আকৌ কেনেকৈ তললৈ আহিলোঁ, এতিয়া আকৌ পিতা আহিছে ওপৰলৈ উঠাবলৈ। এই সম্পূৰ্ণ পৰিক্ৰমা এতিয়া আমি পূৰ্ণ কৰিলোঁ। এয়েই হল স্বদৰ্শন চক্ৰ অৰ্থাৎ নিজকে এতিয়া দৰ্শন অৰ্থাৎ সাক্ষাৎকাৰ হৈছে। কোনোৱাই কয় এয়া পুৰণা কেনেকৈ হল? আৰে! এয়া হল নিয়ম। সময়ত পুৰণা হবই লাগিব। যেতিয়া পুৰণা হয় তেতিয়া নতুন বনোৱা হয়। এই সকলো কথা বুজিব লাগিব। প্ৰত্যেক বস্তুৰ, প্ৰত্যেক কথাৰ কিবা নহয় কিবা নিয়ম থাকে সেয়ে এতিয়া আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি ওপৰত উঠিব লাগিব, নতুন হব লাগিব। বাকী এনে নহয় যে যেতিয়া নেকি বাবা আছিল তেন্তে আমাক কিয় তললৈ পৰিব দিলে? তেওঁ পেলোৱা নাই, কিন্তু যদি আমি তললৈ নপৰাকৈ থাকো তেন্তে পিতাই আকৌ উঠাবলৈ কেনেকৈ আহিব, পৰিলো সেয়েহে তেওঁ আহিছে। তাৰ গায়ন আছে হে পতিতক পাৱন কৰোঁতা, যদি পতিতেই নহওঁ তেন্তে পাৱন কৰোঁতা বুলি তেওঁক কম কেনেকৈ? পতিত হব লাগিব আকৌ পাৱন হব লাগিব, আকৌ পাৱনৰ পৰা পতিত হব লাগিব এইয়া হল পুৰা পৰিক্ৰমা। এই পুৰা চক্ৰক বুজিব লাগিব আৰু নিজকে পতিতৰ পৰা পাৱন বনাব লাগিব, পূজনীয় হব লাগিব তেতিয়াহে আমাৰো মহিমা আছে। বনা আৰু বনোৱা সকলক মহিমা কৰা হয়। ইয়াত বনোতা আৰু বনাওতা দুয়োৰে প্ৰয়োজন হয় নহয়। এনে নহয় বনোতাও নিজে, বনাওতা নিজে। আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা... এনেকুৱাতো নহয়, নহয়।

বনোতা আৰু বনাওতা বেলেগ হয় সেয়ে এইবোৰ কথাত কেতিয়াও দোখোৰ মোখোৰ নহবা। আমি বনিব লাগিব, ওপৰত উঠিব লাগিব। পিতাই আমাক যথার্থ পুৰুষাৰ্থ কি হয় তাৰ বুজনি এতিয়া শিকায়, ইমান সময় আমাক কোনেও সেই পুৰুষাৰ্থ শিকোৱা নাছিল। কিয়নো শিকাও তা নিজেই সকলো চক্ৰ আছিল নহয়। ওপৰত উঠাওতাও এতিয়াহে আহিছে আৰু আহি উচ্চ উঠোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ এতিয়া শিকাইছে। সেয়ে আমি যিমান ধাৰণা কৰিম সিমান প্ৰাৰদ্ধ পাম। সেয়ে এতিয়া সকলো জ্ঞান বুদ্ধিত থাকে, তাৰ বাবে কি পৰিশ্ৰম আৰু পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব, তাৰ ধ্যান ৰাখিব লাগে। বাকী চক্ৰটো নিজৰ সময় অনুসৰি চলি থাকিব।

পিতাই যি এতিয়া এনেকুৱা কাৰ্য্য কৰিবৰ বাবে ইয়াত উপস্থিত হৈছে, তাৰ পৰা পুৰা পুৰা লাভ লব লাগে। বাকী খ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ যি সকলে আহি কিবা কাৰ্য্য কৰিলে, সেই কাৰ্য্য বেলেগ, সেয়া আমাৰ নিম্ন গামী কলাৰ সময়ত হয়। এতিয়া উদ্ধগামী কলাৰ সময় হয় সেয়ে সময়কো বুজিব লাগে। এই সময় হল সকলো আত্মাকেই উভতাই লৈ যোৱাৰ, উচ্চতালৈ লৈ যোৱাৰ সময়। তেওঁলোকে (ধৰ্মস্থাপক) সকলে আহে দ্বাপৰ যুগৰ পৰা আৰু কলিয়ুগ তলত হবই লাগিব। তেওঁলোক তললৈ নামিবই লাগিব, পাৰনৰ পৰা পতিত হবই লাগিব। সেয়ে তেওঁলোক কব নোৱাৰি যে পতিতক পবিত্ৰ কৰোঁতা বুলি নহয় জানো। এয়া এজনেই আছে যি আহি পতিতক পবিত্ৰ কৰে অথবা সকলো আত্মাক গতি সংগতিলৈ লৈ যায়, সেয়ে এজনেৰে দ্বায়িত্ব হৈ গল নহয় জানো। কোনোবা যিমনেই মহান আত্মা নহওক, তেওঁ প্ৰথমে পবিত্ৰ হৈ আহে আৰু তাৰ পাছত তেওঁ তললৈহে নামিব লগা হয় কিয়নো চক্ৰৰ এনেকোৱা (টাৰ্ণ) ঘূৰনি আছে সেয়ে তললৈয়ে আহিব লাগে। নিজৰ নিয়ম অনুসৰি সকলোকে নিজৰ সেই চক্ৰ পাৰ কৰিব লগা হয়। এতিয়া সময় হ'ল উঠাৰ (ওপৰলৈ যোৱাৰ) আৰু উঠোৱাওঁতা এজনেই নিমিত্ত হয়। সেয়ে আমি সেই সৌভাগ্য পিতাৰ পৰা লব লাগে। আচ্ছা।

এতিয়া ইয়াত তোমালোকৰ বহুত ওপাৰ্জন হৈ আছে। একৰ পৰা এশগুণ, হাজাৰগুণ নিজৰ (আয়) ওপাৰ্জন জমা কৰি আছা। যি উৎসাহেৰে কৰে সেই উৎসাহেৰে পোৱা যায়। যি বাধ্য হৈ কৰে, বাধ্য হৈ কৰে অতিস্থ হৈ পৰিশ্ৰমেৰে কৰে নাইবা কোনোবাই দেখোৱাবৰ বাবে কৰে তেন্তে তেওঁলোকে সেই হিচাপত পায়। অনেকৰ মনত আশা থাকে দুনীয়াই দেখক মই এইটো কৰিলো আৰু সেইটো কৰিলো....কোনোবাই দানো কৰে তেন্তে দেখোৱাই কৰে যে, সকলোৱে গম পাওক, সেই দানত শক্তি আধা গুচি যায়। নোহোৱা হয় সেয়ে গুণ্ডদানৰ বহুত মহত্ব আছে, তাত শক্তি থাকে তাত হিচাপ বেচি পোৱা যায় আৰু দেখোৱালে (শ্ব) কৰিলে তাৰ হিচাপ কম হৈ যায়। কৰাৰো ধৰণ আছে। সতোগুণী, ৰজোগুণী তমোগুণী কৰাৰো হিচাপ আছে। কেনেকৈ আমাৰ নিজৰ কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ বনাম আৰু কেনেকৈ কৰো যাৰ দ্বাৰা আমাৰ ভাগ্য উচ্চ হয় সেইয়া বনোৱাৰো ধৰণ লাগে। যদি এনেকৈ ভাল ধৰণে চলি থাকে তেন্তে নিশ্চিত উচ্চ ভাগ্য নিৰ্মাণ হৈ আছে।

বাপদাদা আৰু মাৰ মৰমৰ বহুত ভাল আৰু সপুত সন্তান সকলৰ প্ৰতি বাপ দাদা আৰু মাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

বৰদান:- পিতাৰ সমান অসীম বৃত্তি ৰাখোতা মাষ্টৰ বিশ্ব কল্যাণ কাৰী হোৱা

অসীম বৃত্তি অৰ্থাৎ সকলো আত্মাৰ প্ৰতি কল্যাণৰ বৃত্তি ৰখা-এয়ে হল মাষ্টৰ বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা। কেৱল নিজৰ বা হদৰ নিমিত্ত হোৱা আমাৰ কল্যাণৰ অৰ্থে নহয় কিন্তু সকলোৰে প্ৰতি কল্যাণৰ বৃত্তি হওঁক। যি নিজৰ উন্নতিত, নিজৰ প্ৰাপ্তিত, নিজৰ প্ৰতি সন্তুষ্টতাত ৰাজী হৈ চলে তেওঁক স্ব কল্যাণকাৰী হয়। কিন্তু যি জনে অসীম (বেহদ) বৃত্তি ৰাখি বেহদৰ সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকে তেওঁকোৱা হয় পিতাৰ সমান বিশ্ব কল্যাণকাৰী।

শ্লোগান: নিন্দা স্তুতি মান অপমান হানি লাভত থাকোঁতে জনেই যোগী আত্মা।